KARİKATÜR

**ESKİDEN KÜÇÜKLER OYNARDI,
ŞİMDİ BÜYÜKLER OYNUYOR...**

**Üçler — Altın beşiğe kim biner?
Alacalı bulacalı kız biner!..**

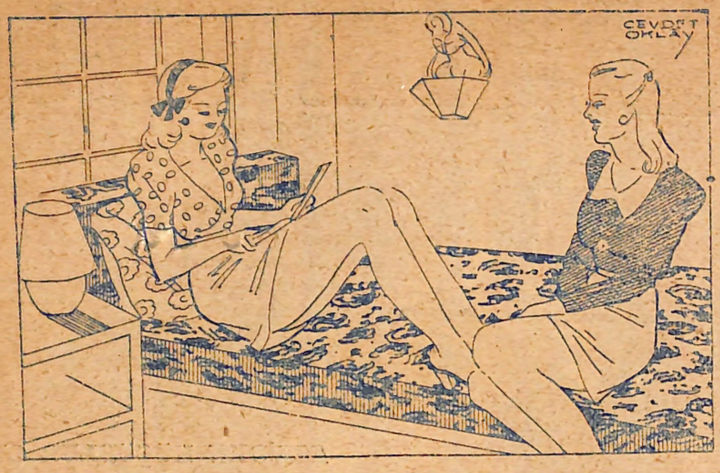

— Annem; (Gönlünden kimi geçiriyorsan onunla evlendireceğim) diyor...

— Fena olmaz...

— Fakat imkânsız... Kaç parça olayım!...

Ankaraya Mektup

YİRMİ DÖRT SAATLİK SÜKÛNET:

Dikkat ediyor musunuz? Gazetelerde yine cinayet haberleri çoğalmağa başladı. Fakat, yine bilmem dikkat buyuruluyor mu? Sebebi daha ziyade; yoksuzluk değil, sarhoşluk ve kadındır. İnsan kafasına koyduğu şeyi yapıyor ve insanın kendi kendisini bir şeye kurması, hazırlaması kadar ehemmiyetli bir kuvvet yok..

Bir insan, verdiği kararlarile hayat yolunu çizer. Meselâ ben, iyi bir doktor olacağım dedi mi? olur. Yok, ben çalışmayacağım dedi mi? âkibetini de yine kendisi hazırlar. Onun diğer kararları da böyle hayata süren kararları gibidir. Bunlardan bir senelik, aylık, günlük, saatlik ve hattâ dakikalık olanları da vardır. Meselâ aşk kararları senelik olurlar, sarhoşluk kararları ise dakikalık cinsindendir.

Yıl başını takip eden günlerin gazetelerinde okumuşsunuzdur; bir kaç gün vukuatsız geçti. Gazeteler bunu bile bir haber gibi yazdılar ve yazanlar gibi okuyanlar da hayret ettiler. Halbuki, bunda hayreti mucip hiç bir şey yoktu. Çünkü herkes yıl başında eğlenme kararı almıştı; hiddetsiz ve cinayetsiz.. yalnız eğlenmek kararı...

Ve bu kararla hareket edildi. Ertesi günler de o neşenin sermestliği devam etti ve millet kıpırdayamadı... Netice, malûm...

"Yirmi dört saat vaka yok,, serlevhasını taşıyan bende, ben bunun için hayret etmedim. Yalnız temenni ettim ki, böyle kararlar çok olsun ve zamanları uzun olsun..

FENA İTİYATLARIMIZ:

Bilmem zeytin alırken dikkat eder misiniz? İçlerinde ısırılmışları pek çoktur. Ne iğrenç!.. Bir de her malı, bilhassa yiyecek maddelerini elleyip muayene etmek fena bir itiyat halindedir.

Zeytini ısırarak, ekmeği sıkarak, pastaları elleyerek muayene ederiz. Ağzımız, elimiz temiz mi? Ehemmiyet vermeyiz. Halbuki Avrupada buna müsaade edilmez. Hattâ ellenen mal, muayene edene satılmış addolunur.

Bu, işin sıhhî tarafı... Bir de satıcının zararına olan kısmı var. Meselâ, mandalinaları ve armutları hamur gibi yuğurarak, kavunu parmaklarımızla dürterek ve karpuzu ise iki avucumuzun içinde sıkıp kütürdeterek muayene edişimizden esnafın pek de memnun kalmayacağı meydandadır.

Bereket versin ki bir dost veya çalışma arkadaşı seçerken bu kabil muayenelerden bir şey anlaşılmaz, yoksa bu intihap usulünü onlarda da tatbikten hiç çekinmezdik...

MEDET ALLAHTAN:

Hepimiz de çok işitmişizdir:

— Şu saat dedemden kalmadır.

— Şu çakıyı amcam evlenirken hediye etmişler...

Kabilinden konuşup bu malları gösterenler pek çoktur. Bir kaç senedir de şöyle konuşmaları hepimiz dinliyoruz:

— Şu iskarpini 1939 da yaptırmıştım.

— Şu patloyu Londradan hazır almıştım, bu kış sekizinci senesi oluyor.

— Bir elbisem var, gözüm gibi saklıyorum, ancak bayramda seyranda giyiyorum. Dur bakayım; 1938 de mi yaptırmıştım ne?

Fakat bir kaç senedir bu mevzuda konuşulanlar hep böyle değil. Bir de ters olanları var:

— Yahu, şu pantalonu yaptıralı daha dokuz ay olmadı, hatine bak!.

— Şu iskarpine bir göz at, üç ay evvel alınmışa benziyor mu?..

— Bereket versin ki bu sene havalar iyi gidiyor. Şuna bak Allah aşkına, bu şapka daha bir yağmur yedi!..

Belki de eskiler o kadar sağlam değildi, yeniler ise zemmedildiği kadar çürük değil... Yalnız, biraz da bize öyle geliyor. Eskiden; adam sen de bir tane daha alırım, diyebilirdik, şimdi:

— Aman!..

Diye gözlerinin içine bakıyoruz. Mallarımız eskiyecek diye âdeta büyük bir azap ve korku içindeyiz.. Hemen Allah bize tahammül, muhtekirlere de insaf vere!..

Zaparta

İYİ BİR USUL..

Kompartımanda sade ikisi vardı. Uzun boylusu:

— Umumî yerlerde bir kadını ayakta görmeye tahammül edemem! dedi.

— Hemen yer mi verirsin?

— Hayır, görmemezlikten gelirim!.

EVLİLİK SAADETİ

Yeni evlenen bir zata sordular:

— Nasıl, aile hayatından memnun musun?

Yeni evli cevap verdi:

— Fevkalâde!.. O kadar mesudum ki kendimi tamam yirmi beş yaş gençleşmiş zannediyorum.

— Allah daha çok bahtiyar etsin ama bu zannın sebebi ne?

— Gayet basit! Karım sigara içmeme müsaade etmiyor da on yaşında yaptığım gibi gizlice kullanıyorum!.

ARADAKİ FARK!

İki mektep arkadaşı on beş senedenberi birbirlerini görmemişlerdi.

Birinin işleri iyi giderek zengin olmuş, öteki tuttuğu bütün işler ters gittiğinden sefalete düşmüş ve gırtlağına kadar borca batmıştı.

Zengin arkadaş, fakiri şöyle teselli etti:

— Azizim zenginlik zannettiğin kadar iyi bir şey değildir. Bizim de kendimize göre bir çok sıkıntılarımız vardır. Öyle zamanlar olur ki fakirliğe gıpta ederiz. Zenginin halini sana anlatsam acırsın. Meselâ hareketlerimizde katiyen serbestdeğiliz... Peşimizde daima bizden para istiyen sekiz on kişi bulunur.

Beriki içini çekerek cevap verdi:

— Bizim peşimizde de para istiyen sekiz on kişi hiç eksik olmaz. Yalnız bizimkiler, sizi rahatsız edenler gibi sessiz değildir. Mahallede gürültü koparırlar, eşyamızı haczetmek isterler, ve bazan bizi karakola veya mahkemeye bile götürürler!.

GÖRÜLMEMİŞ ŞEY!

Yalnız erkeklerin bulunduğu bir mecliste, kadınların fazla konuşmayı çok sevdiklerinden bahsediliyordu. Birisine sordular:

— Siz geveze olmayan kadınlardan hoşlanır mısınız?

O cevap verdi:

— Vallahi bilmem... Belki hoşlanırım, belki de hoşlanmam...

— Ne demek?

— Yaşım elli... Geveze olmayan bir kadına şimdiye kadar hiç rastlamadığım için bir şey deyemiyeceğim!.

TEHLİKELİ MARİFET

İpnotizmacı o gece büyük hünerler göstermişti. Sahneye çağırıp uyuttuğu bir takım kimselere, meselâ baş locada oturan kibar kıyafetli adamın ev sahibine kaç aylık borcu olduğunu, bayanının ne renk gömlek giydiği yolunda bir takım şaşılacak şeyler söyletmişti.

Nihayet ön sırada oturan iki kişiden birini sahneye çağırdı, bir iskemleye oturttu, sonra seyircilere dönerek:

— Şimdi bu bayı uyutacağım, dedi, bir dakika sonra hafızasını kaybedecek, kim olduğunu ve şimdiye kadar neler yaptığını unutacak.

Halk alkışladı. Fakat oyun başladığı zaman sahnedeki adamın arkadaşı birdenbire yerinden kalkarak manyatizmacıya bağırdı:

— Yahu arkadaş... Sen bu marifetten vaz geç... Buraya gelirken arkadaş benden iki lira borç aldı. Hafızasını kaybederse bizim papeller yanacak!.

RENKTEN RENGE!.

İki arkadaş arasında:

— Tebrik ederim, evlenmişsin!

— Teşekkür ederim dostum!

— Yahu hiç haber de vermezsin. Düğününde bullunmak isterdim.

— Seni unuttuğumu sanma... Pek aceleye geldi de kimseye haber vermeğe vakit kalmadı!.

— Evlendiğin kız esmer mi, sarışın mı?

— Bugün sarı şapkasile sarı tayyörünü giydiği için sarışındır. Fakat yarın ne olacağını şimdiden kestiremem!

— Nasıl olur?

— Basbayağı olur. Saçlarını, kaşlarını elbisesinin rengine uydurur da..

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

YEDİGÜN NEŞRİYATI

75 KURUŞ

(Türk Meşhurları) Ansiklopedisinin cilt kapakları piyasaya çıktı. Türk istilinde nefis bir şekilde süslenmiş olan bu cilt kapaklarını bütün bayilerimizden veyahut Yedigün idarehanesinden tedarik edebilirsiniz.

Fiatı 2 liradır.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

No. 526, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 24 OCAK 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

ÇEK ÇEKEBİLDİĞİN TARAFA...

Ay — Uğurlar olsun arkadaş, gidiş ne tarafa?
Dünya — Bu gidişle galiba öbür tarafa!..

Erkek — Dikkat edin, ben eski tilkilerdenim!
Kadın — Çok âlâ, sizi yüzer kendime kürk yaparım!..

HAFTADAN HAFTAYA

Ne Hastalık Hastalığa Ne İlâç İlâca

HİKÂYE malûm: Bir kar parçasile bir avuç tuzu bir havan içinde döven bir sakallıya ne yaptığını soruyorlar:

— İlâç, diyor, bir zamandanberi sakalımın ucu ağrıyor... Tuzla karı havanda döverek merhem yapıp süreceğim.

Dinliyenlerden biri:

— Hay Allah belânı versin, diyor, ne hastalığın hastalığa benziyor, ne ilâcın ilâca!

Geçen haftadanberi Londrada toplanan milletler konferansına bakarken insanın da ayni şeyi söyliyeceği geliyor:

— Allah hayrınızı versin... Ne muharebeniz muharebeye benzedi; ne de sulhunuz sulha benziyor... Açık söyle ki mümkünse bir tedbir bulalım.

Evet muharebe hakikaten dünya yaratıldı yaratılalı yapılmış muharebelerin hiç birine benzemedi.

Cevap veriyor:

— Toptan dünyayı istiyorum; Gel de çık işin içinden!

Derken muharebe başlıyor. Eski muharebelerde silâh patladıktan üç beş gün sonra "Falan şehir alınmış, falan ordu yenilmiş, kaçıyormuş,, diye havadisler çıkardı. Bu seferkiler: "Falan devlet toptan yok edilmiş; falan devlet ayni usul ile bugünlerde çuvala konmak üzere imiş. Ne yaparsın buna toptan alış veriş,, derler.

Hasılı dünyanın birbirine binlerle asır yabancı yaşamış kıtaları komşu kapısı haline geldiler; Akşam yemeğini falan kıtada yiyen millet sabaha karşı falan kıtadaki adını bilmediği milleti yere serdi; nihayet bir kaç şehri bir kaç dakikada toptan havaya uçurarak muharebeyi hayırlı neticesine bağladılar...

Fakat son muharebeler eskilere ne kadar benzemediyse sulhunu da o kadar benzetmek mümkün olmuyor: Usule göre bir sulh masası başına kimler oturur: Galiplerle mağlûplar. Galiplerde şöyle hali vakti yerinde ev sahipleri rahatlığı ve kolaylığı vardır. Mağlûplar sıkıntılı ve mahcup bir misafir durumundadırlar; büzülüp oturdukları yerde sinirli sinirli sırıtırlar; şaşkın şaşkın etraflarına bakınırlar. Nihayet büyük parçaları ev sahipleri yer, onlara da az çok çiğneyip emilecek bir kemik ayrılır ve ziyafet sona erer.

* * *

Toptan muharebenin toptan barış sofrasına gelince, manzara bambaşkadır:

Sorarsınız:

— Kılık kıyafetlerinden, söz ve sohbetlerinden, koltuklarda bacak bacak üstünde oturuş ve sigaralarının dumanını etrafa savuruşlarından galipler anlaşılıyor. Öteki oturanlar da mağlûplar olacak.

— Ne söylüyorsunuz? Mağlûplarda sandalyeye oturacak kalça kaldı mı? Mağlûplar yani Almanlar, Japonlar sırtüstü yatıyorlar.

— Te şu masanın karşı tarafında sıkıntıdan yüzleri uzayıp zayıflamış, endişeden gözleri şaşılaşmış sarı, mavi ve mor çehreli biçareler kim?

— Onlar küçük galipler, büyük galiplerin zafer ortaklarıdır. Aslını ararsak bu muharebe onların şeref, hürriyet ve saadetleri için yapılmıştır. Bütün fedakârlıklar hep onların mesut istikballeri içindir.

— Vay nankörler! Öyle ise niçin gülümseyip sevinmiyorlar?

— Biraz daha beklemeyi ihtiyatlı buldukları için.

— Güzel fakat mağlûplar ortada bulunmadığına ve masa başında büyük küçük herkesin galipler olduğuna göre bu nasıl müzakere masası?

— Onu daha evvel söylemedik mi ya? Ne hastalık hastalığa ne ilâç ilâca benziyor! Bunun hususiyeti de bu!.

— Yani?

— Yanisi Müttefikler kardeşçe bir el birliği yaptılar; bu el birliği sayesinde Almanlar ve Japonların bir daha kalkınmak değil sürünmek bile kabil olmayacak derecede bel kemiklerini kırdılar. Ortada müzakere edecek düşman kalmayınca da...

— Fakat müzakere yapabil-

Akıl Hocası

Kiliste H. C. :

"Kiliste öğleden sonra ekmek bulunmuyor, öğleden evvel de alamıyorum... Ne yapayım?,,

CEVAP :

Şimdiye kadar nasıl idare ettinizse yine ayni usule devam ediniz!

★

Balıkesirde Ş. E. :

"Ben bir hemşireyi seviyorum, nasıl itirafta bulunabilirim?,,

CEVAP :

Kalbinizin yaralı olduğunu ve ancak kendisi pansıman yaparsa tedavi edilebileceğini söylersiniz!

★

Bursada M. Ö. ve Ö. H. :

"1. Sevmek değil, sevilmek istiyorum...

2. Seviştiğim erkeğin samimî arkadaşı bana izdivaç teklif ediyor...,,

CEVAP :

1. Ne o, ne de öteki... Karşılıksız sevgiden beter bir azap yoktur. En iyisi, "sevişme,, ye bakınız!

2. Seviştiğiniz erkek ayni teklifte bulunmuşsa, ne âlâ... Bulunmamışsa bu teklifi kaçırmanız aklâ alâmet değildir.

★

İzmirden F. Ö. :

"Darısı başınıza ne demektir?,,

CEVAP :

Ziyafete eller konduktan sonra kırpıntılarını başınızdan aşağı boşaltmak demektir...

★

Polatlıda A. A. R. :

"Niçin kadınlar, atalarımızın kullandığı sarığı başlarına dolayorlar?,,

CEVAP :

Eski hocalar gibi, sözlerini dinletmek için.

★

Karşıyakadan M. T. :

"Üç senedenberi sevdiğim bir kız var... Kızın benimle konuşmasına ailesi müsaade ettiği halde benim ailem müsaade etmiyor. Zaten, onun ailesile benim ailem arasında mahkemelik bazı işler de mevcut.. Fakat onunla evlenmesem bedbaht olacağımı sanıyorum... Evleneyim mi?,,

CEVAP :

Evlenseniz de bahtiyar olacağınız şüpheli... Bence, evlenip bahtiyar olmadıktan sonra yalnız başınıza bedbaht olmanız daha muvafıktır: Hiç olmazsa, günün birinde tesellinizi bulabilirsiniz!.

★

Yeşilköyde F. E. :

"150 lira maaşlı bir memurum. 50 lirasını kiraya ayırdığım halde 6 aydır ev bulamıyorum... Bulduğum evlerin sahipleri evli olduğumu öğrenince evlerini vermekten vaz geçiyorlar.. Ne dersiniz, evden mi vaz geçeyim, evlilikten mi?,,

CEVAP :

Evvelâ evlilikten vaz geçersiniz, saniyen - evi kiraladıktan sonra - nikâhınızı yenileştirip evliliğe dönersiniz... Bu suretle ne evden, ne de evlilikten vaz geçmemiş olursunuz!

Akıl Hocası

— Ne dersin ağabey... Evli bir kadına vuruldum!
— Yatacak yeriniz var mı?
— Evet, Edirnekapıda kendimize bir mezar hazırladık!..

— O olmadığı için çaresiz çekişmeleri birbirlerile yapıyorlar... Evet ne hastalık hastalığa benziyor; ne ilâç ilâca... Allah dünyanın âkibetini hayretsin!

Karikatür

ACELE

Necip Fazıl Kısakürek tayyare postasile bir mektup yollayacaktı. Postanın kapanmasına da pek az bir zaman kalmıştı. Bir yandan yazısını tamamlamağa çalışırken bir yandan da Zahir Güvemliye:

— Fevkalâde rica ederim monşer!.. dedi. Ben şu mektubu yazıncaya kadar bana bir zarf bul!

Zahir bir zarf uzattı:

— Al!.

Kısakürek, harıl harıl yazmağa devam ederken tekrar rica etti:

— Öyle ise lûtfen kapayıver!. Bir de onun için vakit kaybetmiyelim!

HAYIRLI HASTALIK

Salomonun karısı hastalanmış, doktor getirmek mecburiyeti baş göstermişti.

Gelen doktor hastayı muayene ettikten sonra Salamon sordu:

— Aman doktor.. Rebekanin hastaliği ne isan bana doğrusunu soyle...

Doktor:

— Geçen sene bir hastalık geçirmişti ya... Yine o..

Salamonun yüzü güldü:

— Çok şukûr, çok şukûr...

Doktor şaştı:

— Fakat azizim.. Bu hastalık pek öyle şükredilecek bir hastalık değildir...

Salamon cevap verdi:

— Yeçen seneden bir şişe ilâç ilân yirmi hap kaldi... Ona seviniyorum!

— Karıcığım, şehrimizdeki kimsesiz çocuklara zenginlerin bakması lâzımmış, bari sen de lûtfen bir göz at da hamiyetimizden kimse şüphelenmesin!..

DOĞRU CEVAP!

Öğretmen, imtihan olmak için odaya giren talebeyi çatkın bir çehre ile karşıladı:

— Gel bakalım.. Otur şuraya... Bütün sene ben sınıfta nefes tüketirken sen bir kitap açıp okumak şöyle dursun tenezzül edip söylediklerimi bile dinlemedin... Korkma, seni sıkıştıracak değilim. Sana bir tek sual soracağım. Doğru cevap verirsen beş numara ile geçireceğim. Şaka ediyorum sanma. Gayet ciddî konuşuyorum. İstersen bunu sana namusumla temin edeyim.. Şimdi söyle bakayım: İstanbul hangi tarihte, kimin tarafından, nasıl zaptedildi?

Çocuk hiç tereddütsüz cevap verdi:

— Bilmiyorum!

Hoca yerinden fırladı:

— Vay çapkın vay... Öyle bir cevap verdin ki, doğruluğuna şüphe yok... Verdiğim sözde duruyorum. Sınıfı geçtin... Çık dışarı!..

VAKİT KALMAYACAK!

Pek çirkin bir delikanlı idi, ama herkes gibi, o da kendisini güzel biliyordu. Uzun müddet kur yapıp yüz bulamadığı güzel bir kadını bir toplantıda sıkıştırdı. Gözlerini şaşılatıp, suratını buruşturarak sordu:

— Bir gün gelip beni seveceğinizi ümit edebilir miyim efendim?

Kadın samimiyetle cevap verdi:

— Maalesef hayır beyefendi, hayat o kadar kısa ki...

SABIRLI OL...

Kimi çörekle yaşar, kimisi peksimetle;
Kimi pasoyla gezer, kimisi de biletle...

Biri elma, armudu görür ancak manavda,
Biri taşır muzları konağına sepetle.

Tanrının taksimine insanın aklı ermez,
Şunu ekmekle besler, bunu kıvırcık etle!

Elbet âdil olamaz Âdem oğlu Tanrıdan,
Elverir ki iş görsün adalete niyetle.

Geçti bir üst maaşa durduğu yerde memur,
Ancak hepsi gülmedi ayni memnuniyetle:

Küçük memura düştü piyangodan amorti,
Aldı aslan payını büyük memur demetle.

Maliye vaziyeti incelemekte lâkin:
Küçük memur da er geç sevinecek, nöbetle.

Deliozan! Murada erer sabreden derviş,
1947 bütçesini gözetle!

Deliozan

SEVGİ ALÂMETİ!

Bir pazar günü Boğaziçinden dönen akşam vapurunda:

Kadın — Kocacığım, seneler-denberi bana bu kadar yakın olduğunu hatırlayamıyorum..

Erkek — Ne yapayım, eskiden Boğaziçi vapurları bu kadar kalabalık olmazdı da, böyle burun buruna gelemiyorduk!.

OTURARAK ÇALIŞMAK

Doktor hastayı uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Kalbinizi rahatsız görüyorum, dedi, katiyen hareket etmemelisiniz!

Hasta cevap verdi:

— Aman doktor... Ben fakir bir adamım. Çalışmazsam ne ile geçinebilirim?

— O halde oturduğunuz yerde çalışmanıza uygun bir iş bulmalısınız.

Hastanın yüzü güldü:

— O halde mesele halledildi... Ben zaten oturduğum yerde çalışırım.. Şoförüm!

BAY AVANAK!

Tanıdığı bir posta memurile şakalaşmak istedi:

— Yazdığımız mektuplar behemhal yerine gider mi?

Memur cevap verdi:

— Elbette... Bundan şüphe mi ediyorsunuz?

— Meselâ ben bir mektup yazsam... Zarfın üzerine de "İstanbulda Bay Avanak,, diye bir adres koysam.. Bu mektubu yerine götürebilir misiniz?

— İş değişti... Adreste sokak ismi ve ev numarası olmadığı için sahibine iade ederiz. Mektup sizin elinize gelir!

ACELE ETMEYİN!

Bayan yeni gelen hizmetçiye sordu:

— Adın ne?

— Zehra.

— Çok güzel... Bundan evvelki kapıdan niçin çıktın?

Zehra yılışarak cevap verdi:

— Biraz sabırlı olun bayancığım. Yakında anlarsınız!.

HIRSIZ VE BOKSÖR

Karakolun telefonu birdenbire çalmaya başladı. Sandalyesinde uyuklayan nöbetçi muavin yerinden fırladı, ahizeyi alarak kulağına götürdü:

— Alo! Alo!.. Neresi orası...

— Karakol.

— Burası boksör M. nin evi... Çabuk bir kaç polis günderin. Hemen yetişemezseniz cenazemi bulacaksınız!

— Ne var? Ne oluyor?

— Eve hırsız girdi. Müşkül vaziyetteyim... Gerçi oda kapısını ardından kilitledim. Fakat herif fena halde zorluyor. Kilidi kıramasa bile kapıyı kıracak. Aman imdat...

— Siz boksör M. misiniz?

— Ne münasebet?. Ben hırsızım!.

Kadın — Ye kürküm ye zamanındayız...
Erkek — Çok doğru, Senin kürkün bile benim dört bin liramı yedi!..

Müvezzi — Cinayeti yazıyor, cinayeti yazıyor...
Okuyucu — Ver bakalım yavrum, kim kime vurulmuş!.

Kımıldamayın çekiyorum!.

Yazan: ÇALAPALA

(Ağır ceza mahkemesinde. Karısını bir karaborsacının koynunda yakalayarak tabanca ile öldüren Mığırdıç'ın duruşması yapılıyor. Mahkeme salonu Şehir Tiyatrosundan beter olmuştur. Savcı iddianamesini okur. Yargıç, Mığırdıça seslenir:)

Yargıç — Bak, savcı senin için ne diyor!. Geçen ayın on sekizinde, Beyoğlunda Yeşilkaranfil sokağında, Avanta apartımanı 8 numarada oturan tüccardan Yani Telefaki ile karın Hermineyi bir arada yakalamış, kıskançlıkla ve öfkeye kapılarak tabanca ile üzerlerine ateş etmişsin. Çıkan kurşun Telefakinin ciğerini delip ölümüne sebep olmuş. Savcı cezaya çarptırılmanı istiyor. Ne diyeceksin?.

Mığırdıç — **(Otuz beş yaşlarında, kısa boylu, sarı benizli, simsiyah sakalları iki santim uzamış, uykulu bakışlı bir adam. Yargıcın sözlerini başını sallayarak sonuna kadar dinledikten sonra)** Arzedeyim haki... pardon! Yargıç Be.. pardon! Bay Yargıç!.. Temin de arzettiğim gibi bendenizin meşleğim fotoğrafçılıktır. Sekiz senedir Aynalı Fotoğraf Atelyesinin sahibiyim. Benim ettiğim portreleri piyasanın başka fotoğrafçıları hep bir araa gelseler edemezler.

Yargıç — Sadede gel!.

Mığırdıç — Efendim?.

Yargıç — Lâfı uzatma da meseleye gel.

Mığırdıç — Geloorum Hakim Be.. pardon! Bay Yargıç!. Son senelerde fotoğraf malzemesi bulmakta büyük müşkülât arız oldu. Zaten piyasayı baştan başa dolaşsanız herkeş bundan sızıldanır. Oysa ki..

Yargıç — Yine lâfı uzatıyorsun!.

Mığırdıç — Afedersiniz Hâkim Be.. pardon! Sayın Bay Yargıç, bu cinayet, daha doğrusu kaza bir ekonomik meseleden çıkoor da!.

Yargıç — Ne imiş o ekonomik mesele?.

Mığırdıç — Karaborsa meselesi!.

Yargıç — Allah Allah!.. Senin Telefakiyi öldürmenle karaborsanın ne münasebeti var?

Mığırdıç — Ah efendim bırakmoorsunuz ki arzedeyim!. Bu hortlaası Telefaki, karaborsacıların en kara suratlısı, en kara vicdanlısı idi.

Yargıç — Onun için mi öldürdün?.

Mığırdıç — Hayır!. Zaten ben onu öldürmedim. Bir kazaya kurban gitti.

Yargıç — Anlat şu kazayı bakalım!..

Mığırdıç — Arzedeyim Hâkim Be.. pardon! Bay Yargıç!. Uzun zamandır fotoğraf kâğıdı bulamoorduk!. Kâğıt yok değil; var! Var ama Telefaki gibi karaborsacıların elinde!.. Paketlerin fiyatını yükselttikçe yükselttiler. Verdikleri miktarı azalttıkça azalttılar. Nihayet atölyede resim çekemez olduk!.

Yargıç — Kazayı anlatacaktın.

Mığırdıç — Şimdi sıra ona geloor efendim. Bu rahmetli Yani Telefakiye kâğıt geldiğini öğrendim. Kendisine gittim. Yalvar, yakar oldum. Zorla bir paket verdi. Bir paket kâğıt Aynalı Fotoğraf Atölyesi giib bir atölye için nedir ki?!.

Yargıç — Kısa kes!

Mığırdıç — Kısa kesmek değil ya, ne kadar bölük pürçük etsek nafile!. Zaten biz de dört buçuk altıları üç, üç buçuğa indirdik!.

Yargıç — Lâfı kısa kes diyorum.

Mığırdıç — Ha... öyle mi?!.. Afedersiniz Hâkim Be.. pardon! Bay Yargıç!. Dalgınlığıma gelmiştir. Uzatmaalım efendim, Telefakiden aldığım kâğıtlar hıp deyi bitti. Tekrar Telefakiye gittim. Yalvar yakar oldum. "Yok!,, dedi. Naçar eve döndüm. Döndüm ama dehşetli bir efkâra da tutuldum. Atölyeyi kapaacağaz?. Nedir başımıza gelen bu felâket deyi!..

Yargıç — Sonra?. Sonra ne oldu?

Mığırdıç — Meseleyi bizim karıya da ağnattım. "Hermine, dedim. Bu herifin gönlünü edip, bir iik paket kâğıt daha almazsak atölye kapanoor!.,,

Yargıç — Hermine ne dedi?

Mığırdıç — Ben de bu işe bir çare düşünoorum, dedi.

Yargıç — Ne imiş düşündüğü çare?

Mığırdıç — Sormadım.. Öyle efkârlı evden çıktım, tükâna gittim... Gittim ama atölyede bir tek yaprak fotoğraf kâğıdı yok!.. Aklıma bir şeytandır girdi. Kendi kendime: "Ey Mığırdıç! dedim. Sen ki namuslu bir zanaatkârsın, Şu Telefaki ki alçak, hayın karaborsacının biridir. Yazık değil,

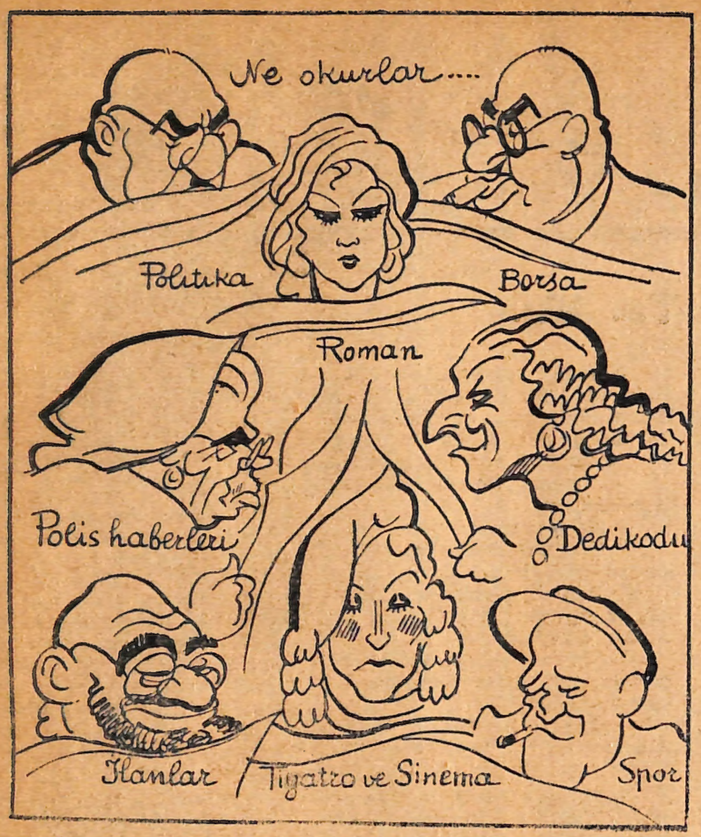

RESSAMIMIZA GÖRE OKUYUCU TİPLERİ...

senin gibi adamlara eziyet edoor? Git şu herife ne yap yap, biraz daha kâğıt al!,,

Yargıç — Demek onu tehdit edip elindeki fotoğraf kâğıtlarını almağa karar verdin?

Mığırdıç — O benim istikbalimi tehdit edoordu! Ben de onu korkutup parasiylen fotoğraf malzemesi almak istemişim çok mu?

Yargıç — Anlat bakalım.... Sonra ne oldu?

Mığırdıç — Beyoğlundaki kuyumcuyu vurdukları gündenberi icabında kendimi korumak için sakladığım bir tabancam vardı.

Yargıç — Nerede?

Mığıdıç — Atölyede..

Yargıç — (Masanın üstünde **duran tabancayı gösterir.**) Bu tabanca mı?.

Mığırdıç — He.. Ta kendisi!.. Bunu aldım. Kalfaya "Ben bir saate kadar gelirim!,, diyip atölyeden çıktım. Doğru gittim Telefakinin apartımanına!

Yargıç — Niçin oraya gidiyorsun?

Mığırdıç — Arzettim ya Hâkim Be.. Pardon! Sayın Bay Yargıç!.. Herif karaborsacıdır. Yazıhanesinde, tükânında bulunmaz. Apartımanda alış veriş eder.

Yargıç — Sonra?

Mığırdıç — Hizmetçi kapıyı açtı. "Patronu göreceğim,, dedim. "Yanında bir müşteri var, bekle!,, dei beni yanındaki odaya aldı. Kendisi de çekildi, gitti. Kulak verdim. Telefaki içerki odada bir karı ile konuşoor!.. Hem de fotoğraf kâğıtlarını pay edoorlar!.

Yargıç — Gözetledin mi?

Mığırdıç — Hayır!. Lâflarından anladım. Karı "Rica ederim, atölyemiz avare oldu. Bize hiç olmazsa iki paket kâğıt verin!,, deoordu. Telefaki de razı oldu. "Pekâlâ. Bu iki paket senin, bu paket de benim!,, dedi. Kendi kendime "Ulan Mığırdıç, dedim. Karı biraz daha yalvarırsa son paketi de alacak. Yetiş sen de payını al!,, Tabancayı çektim, kapıyı açıp içeri daldım. Bir de ne göreyim Bay Hâkim?! Pardon! Sayın Bay Yargıç!. Telefakinin yanındaki müşteri bizim Hermine değil?!.

Yargıç — Ne vaziyette idiler?

Mığırdıç — Telefaki kanapeye oturmuş, bizim karıyı da dizine oturtmuştu. Kendi kendime Hermine nasıl olsa iki peketi aldı, ben de üçüncüyü alayım, dedim. Bunun için de onu tanımamazlıktan gelmek lâzımdı. Tabancayı çektim. Masanın üstünde duran paketlere doğru yaklaşırken, "Kımıldamayın, çekoorum!,, diye bağırdım.

Yargıç — Peki onlar ne yaptılar?

Mığırdıç — Tamam o halde poz alıp kımıldamadan durdular.

Yargıç — Peki niçin ateş ettin öyle ise?.

Mığırdıç — **(Büyük bir teessür içinde)** Alışkanlık! Onlar poz alıp kımıldamadan duruncaz, elimdekinin tabanca olduğunu unuttum. Kendimi atölyede fotoğraf çekoor sandım. Deklânşöre basar gibi tetiğe bastım!. **(Ağlamağa başlar)** Ah! sormayın Bay Yargıç!. Mantara bastım!.

MANTIK YOLU

Millet Vekilliğine adaylığını koyup ta seçimde kazanamıyan bir zat arkadaşlarile şöyle konuşuyordu:

— Ben hayat adamıyım, halk çocuğuyum! Dünyada ne yaptımsa kendim yaptım. Çok şükür, bugün hâli, vakti yerinde bir adamım. Fakat bilir misiniz, ben dünyaya geldiğim zaman cebimde on param yoktu!

Kendisini dinliyenlerden biri cevap verdi:

— Siz benden âlâ imişsiniz!

— Ne gibi?

— Doğduğum zaman cebimde on param yoktu diyorsunuz. Demek ki boş da olsa bir cebiniz, cebiniz olduğuna göre de bir ceketiniz varmış. Halbuki ben dünyaya geldiğim zaman çırıl çıplaktım!.

SEBEBİ VAR!

Dört kardeştiler. En küçükleri iki, en büyükleri sekiz yaşında. Bir gün Fatoş annesine sordu:

— Anneciğim! Hangimizi daha çok seviyorsun?

— Yavrum, ben sizin hiç birinizi birinizden üstün tutmam. Hepinizi bir severim!.

— Peki öyle ise, bizi mi daha çok seversin, yoksa babamı mı?

— Ha.. O başka.. Babanızı daha çok severim!.

Fatoş şeytan şeytan baktı. Göz kırptı:

— Biliyorum! dedi. O senin her sözünü dinliyor, hiç yaramazlık etmiyor da ondan, değil mi?!.

KEYİF BU

Rıhtım boyunda bir adam oltasını denize atmış, bekliyordu. Yanına biri sokuldu:

— Hiç tutunuz mu?. dedi.

— Hayır!.

— Niçin bekliyorsunuz öyle ise?.

— Balık tutmasını çok severim de!

ŞANINA UYMAMIŞ

Yeni zenginler evlerini satıp başka bir yere taşındılar. Bunu duyan bir dostları onları yeni evlerinde ziyaret etti:

— Ayol, dedi, eski apartımanınız bundan daha güzeldi.

— Öyle!

— Daha da merkezî yerde idi.

— Hakkınız var!

— Yolu aydınlıktı.

— Evet.

— Asfalt döşeliydi!.

— Öyle!.

— Peki niçin çıktınız oradan?

— Sokağının adı pek âdi idi, kardeş! Leblebici sokağı! Halbuki bu sokağın adı Pırlânta caddesi!.

ANCAK

Folklor tetkikleri için Anadoluda seyahat ediyorlardı. Ak sakallı bir köylü gördüler. Merak edip muhtara sordular:

— Kaç yaşındadır?

— Yüz on.

İki genç biribirlerinin yüzüne baktılar. Ve şaştılar:

— Hayret!... Yüz on yaşında ha?... Halbuki an...cak doksan yaşlarında görünüyor!.

İNAT!

Genç kız, sevgilisine acı bir haber verdi:

— Şadan, babam ihtikâr suçundan mahkûm oldu. Üç sene hapis yatacak. Üstelik bütün varını, yoğunu da kaybetti!

Şadan suratını astı:

— Şu baban ne inatçı adam!. Bizim evlenmemize mâni olmak için herşeyi yapıyor. Ne yapalım?. Biz de vazgeçeriz!.

HESABA BAKIN

İki hasis arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— Ben tiren biletlerini daima gidip gelme alırım! dedi. Daha ekonomiktir.

Öbürü başını salladı:

— Ya bir kaza olur da ölürsen? Parana yazık değil mi?!..

Öbürü memnun, göz kırptı:

— Asıl o zaman kazanacağım dostum!. Cebimde gidiş, geliş bileti olduğu için cenazem ucuzca geri getirilebilecek!

ACAİP BİR AİLE

Bir salonda, bir asrî ailenin ayağına ip takılmış, ha bre çekiştiriliyordu. Bir bayan:

— Büyük kız sözüm ona ressam... İşi gücü boyuna resim yapmak... Fakat yaptığı resimlere kimse bakmıyor! dedi.

Bir erkek:

— Oğulları da musiki amatörü, dedi, sözüm ona piyano çalıyor... Fakat çaldığı piyanoyu kim dinlemiyor.

Bir genç kız söze karıştı:

— Küçük oğulları da sözüm ona şair.. Fakat yazdığı şiirleri kimse okumuyor...

Gözlüklü bir ihtiyar sordu:

— Ne garip aile bu?.. Peki, anaları babaları ne yapıyor?

Muharrir Ş. cevap verdi:

— Anaları boyuna nasihat veriyor fakat kimse dinlemiyor, babaları mütemadiyen öteden beriden borç istiyor, fakat kimse vermiyor!

TEMİNAT

Bayan ilk defa tayyareye biniyordu. Heyecan ve korku içinde pilota:

—Beni sağ salim, Ankaraya indirirsiniz, değil mi?!. dedi. Pilot güldü:

— Hiç merak etmeyin!. Şimdiye kadar hiç kimseyi havada bırakmadım!.

İLK TEDBİR

Küçükten bahsediyorlardı. Amcası:

— Demek yabancı dil öğretiyorsun?!. dedi. Henüz yaşı pek küçük ama fena değil!.. Haricîyeci mi yapacaksın?

Çocuğun babası başını salladı:

— Hayır!. Beyoğluna taşınacağız da!.

Güven Sigorta Müdürü
NAİL MORALI

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

— 18 —

Yazan: Ta. Ka.

Eğer İhsanın çaresiz derdi yakalarını biraz bıraksa, bu ferahlık Cemale üç, dört gün yeterdi. Çok güzel bir Yahudi kızı olan Dore, kimbilir, belki de kendisi gibi sarı saçlı olduğundan Bercesteyi çok seviyordu. Ne fayda ki esmer - güzel - tazeyi bu gezintilere bir defacık bile iştirak ettirmek mümkün olamamıştı. İşte bu firkat ve hasret İhsanı mahvediyor, bir kadeh içse derhal gazele başlayıp, zavallı Doreyi kederden hastalandıracak kadar yanık "ah,, lar ve "of,, lar çekiyor, daha beteri bunları inadına, arka üstü devrilecek derecede uzatıyordu.

Cuma geçip cumartesi geldi mi, üçü de para peşine düşüyorlardı. Bu iki ay içinde Cemalin çalıştığı gazete ile İhsanın ve Maksudun kâtiplik ettikleri avukatların telefonları beyhude yere kaç mükâleme kaydetti, bu suçsuz insanlar, Telefon santralından bir kız alınacak diye bu şirkete kaç lira fazla ücret ödediler Allah bilir. (Allah, böyle mânasız ve üstüne elzem olmayan şeyleri neden bilir, yahut neden bilir zannedilir? Anlaşılmaz bir muammadır.)

Cemal, sudan çıkmış balık gibi çırpınmaktan nihayet usanmıştı. İhtiyaçları sıralamağı akıl etti. Evvelâ terzi parası bulunacak.

Terzi parası on dört, on beş lira!... Bunu yazmak da söylemek de dile kolay. Yirmi yaş, paraya ve krediye en muhtaç olunduğu yaştır. Halbuki ikisi de şahadetname denilen kâğıt parçasının arkasına saklanırlar.

Bereket versin aylardır kötü giden şans birdenbire açıldı. İki senedir Pariste kalfalık eden Enver, işte bugünlerde aziz vatanına döndü. Geldiğinin ertesi günü - hakikatli çocuk - Cemali buldu. Eyfel kulesinden, Envalidten, Luvr müzesinden, Kartiyelatondan, Şanzelizeden, Bolonya ormanından konuştular. Terzi Enver, eğer zanaatı da fransızca gibi sökmüşse Türkiyemizde meşhur olması için reklâmdan başka bir şeye ihtiyacı kalmamıştı. Bu düşünce zihninde çakınca Cemal fransızca görüşmekten vaz geçerek türkçeye şöyle başladı:

— Azizim! büyük talihin varmış. İki gün geç gelseydin mahşere kadar yanardın.

— Hayrola!

— Hayır elbette... Bizim maksudu bilirsin.

— Bilirim.

— Evleniyor.

— Beni davet mi ediyorsun? Mersi... Hakikat, mürüvvetinde bulunmasaydım yanardım.

— Yanardın. Ben bilmez miyim? Davet dersen tabiî başımızın üzerinde yerin var. Lâkin daha ehemmiyetlisi: Sanatını şiddetle alâkadar iden cihettir. Bütün Fakülte, bütün Adliye davetli. semtin kibarlarından başka, Şişliden, Modadan, Adadan gelmiyen kalmayacak.

— Safa geldiler, hoş geldiler. Bunun sanatımla alâkasını anlayamadım monşer!

— Neden kardeşim? Damada elbise lâzım değil mi? Kumaşı terziye bırakmıştık. Bereket versin herif birdenbire hastalandı. Çok şükür kan kusuyormuş. Şimdi sen de geldin. Şan ve şerefi yedi kat yabancı terzi kazanacağına sen bizim canımız ciğerimizsin. Elbette sana nasip olmalıdır. Tabiî düğün yerinde, bana bakacak değiller ya... Herkes damada bakar. Biz de elbiseyi metederiz. Seni parmağımızla gösteririz. Fazladan Paris meselesi de hazır duruyor. Al sana ilk günden elli, altmış müşteri... Siparişlere gücün yetmez de bana beddua edersin.

— İyi... Pek âlâ! Hay Allah senden razı olsun! Lâkin kumaşı geri almak ayıp düşmez mi?

— Ne ayıbı? Hiç bir şey düşmez... Yalnız bir mesele var. Takdir edersin, Avrupa görmüş bir adamsın. Biz filhakika biraz masrafa gireceğiz. Parasını peşin vermiştik. Şimdi ikinci ücret... Ne çıkar, monşer, arkadaş uğruna canımız kurban! Onunla da, eğer gebermezse, başka zaman ödeşiriz. Şu halde mutabıkız değil mi? Sana peşin para vermiyoruz. Ay başına kadar beklersin.

— Beklemek kolay! Yalnız ötesini berisini bari alıverin... Astar, düğme, telâ...

— O kadarını ben bilmem. Ayıptır yahu! Bedava reklâm ediyoruz. Elli, altmış müşteri hazır. Bir anda meşhur olacaksın. Durmuş da bana (telâ) diyor. Birader Avrupa usulü esnaflığı siz ne zaman öğreneceksiniz?

Enveri, Paris şehri mi, yol yorgunluğu mu her ne ise bir güzel sersemleştirmiş olmalı ki hasisliğine rağmen Cemal kolayca tuzağa düşürdü. Maksuda güvenemediğinden ölçüde, provalarda bizzat hazır bulundu.

Paris görmüş terzibaşı, kumaşın âdiliğini biraz yadırgadı ama bunu, hamdolsun, memleketimizin geriliğine verdi.

Dört günde elbiseyi aldılar.

Evin kapısından çıktıktan sonra Cemal var kuvvetile bir (Oh!) çekti. Maksut yüreği dostlukla çarparak:

— Ne iyi çocuk şu Enver, dedi, ne iyi dost!

— Bırak... Öküzün biri...

(Öküz) kelimesi ile aklına tekrar üstadın sözü geldi.

— Sen bana baksana Maksut, biz körpe hayvanlardan hangisine benziyoruz kuzum?

— Vallaha bilmem...

— Patla e mi?

— Başüstüne... Lâkin elbise de hani elbise oldu.

* * *

Elbisenin dikildiği haftanın pazar günü sabahı Maksut gözleri dolu dolu, Cemalin evine geldi. Keramet bey erkenden haber yollamış. "Ne oluyor? İş uzadı. Benim midem bulanmağa başladı. Cayacağım ha!,, demiş. Bugün öğleye kadar katî cevap istiyormuş.

— Cemal keyifsiz demedin mi?

— Dedim.

— Ne cevap verdi?

— Kızı Cemal bey mi alacak, siz mi alacaksınız? diyormuş.

— Doğru söylemiş. "Enişte bey,, diyeydin, "vatanî vazife uğrunda,, diyeydin.

— Dedim. Kadriye dün akşam rastlamışlar. İzinli olduğunu biliyorlar.

— Öyleyse kardeşim, "Mimar getireceğim, evi keşfettireceğim,, diye cevap ver.

— Vermesi kolay. Lâkin Berceste de ağlıyor, dün akşam "Bıktım, usandım, arkadaşlarımın arasında, aileme karşı rezil oldum,, dedi. Buna bir çare bul artık...

— İşte çareyi söyledim. Sen merak etme. Kimseler merak etmesin. Bu hafta, yani bugün yarın ben mimar Şevket Hüsnüyü alır giderim. Evi bir muayeneden geçirsin.

— Pek âlâ! Ben şimdi böyle mi diyeceğim?

— Becerebilirsen böyle dersin.

— Senin hastalığını sorarsa...

— "Bu dert onu iflâh etmez öldürür,, cevabını ver. Gerisine karışma.

Maksut gidince Cemal keyifle gerindi, kurnaz kurnaz gülerek tekrar uyumak için duvara döndü. Para bulmaktan ümidi tamamile kesildikten sonra bir oyun da Keramet beye oynamağa karar vermişti. Mimar Şevket Hüsnüyü eve götürecek, resmen, fen dilile "Bu ev çürüktür, çarlstona değil, otuz kişiye dayanamaz. Ben mesuliyet kabul etmem!,, dedirtecekti. Sonrasını artık Keramet bey düşünsün. Baba evini ister satsın, ister esaslı surette tamir ettirsin.

Cemal, kendi zekâsına hayran olarak sabah uykularının en rahatına daldı.

Öğleden sonra gazetede oturmuş, Amerikalı içki kaçakçılarına dair heyecanlı bir tetkik (!) makalesi tercüme ediyordu. Vay anasını! Müddeiumumîler, hâkimler, mübaşirler, zabıt kâtipleri, kolcular, velhasıl ve galiba asıl içki kaçakçılarından başka herkes bu işe sülûk etmişti. Bir de medeniyeti kimselere vermezler! Hele soytarılar!

İşine keyifle devam edip dururken Maksut ter içinde göründü. Gözlerinden belli, yorgun ama, yüzde yüz bahtiyar. Maksut bahtiyar olunca Cemalin sıkıntıya döşmesi sanki mukadderdi. Kalemi bıraktı. Yüreği çarparak:

— Buyur! dedi.

— Oturmayacağım. Müjde vermeğe geldim. Oldu, bitti, çok şükür.

— Efendim?

— Sabahleyin sana gelmiştim ya... Söylediğin gibi haber vermeğe gittim. Keramet beye. Tam yokuşu inerken kime rastgelsem beğenirsin? Şevket Hüsnüye...

— Eyvah!

— Eyvah elbet! Yakasından tuttum. Evi muayeneye gideceğiz dedim. "Böyle iş mi olurmuş? Ben aklımın ermediği haltı yapamam,, dediyse de kulak asmadım. Sürüdüm. Keramet bey de, iyi tesadüfü görüyor musun; hazır, evde idi. Şevket Hüsnü, duvarları, döşemeleri, temelleri gözden geçirdi. "Beş yüz kişi olsa, hepsi de birden çarlston illetine tutulsa korkmayın,, dedi. Ev, sağlammış. Demir gibi...

— Allah senin de, Şevket Hüsnü olacak aptalın da belânızı versin.

— Anlamadım.

— Anlamayacak ne var? Ben Şevket Hüsnünün mimar olduğunu senin kadar bilmiyor muydum? Ben evin beş yüz kişi çekeceğini Şevket Hüsnü kadar bilmez miyim? Yahu! Siz benim işime ne karışırsınız? Yahu bizim yüz elli davetlimiz mi var ki evin göçüp göçmiyeceği teftiş ediliyor? Yahu sen ne budalasın. Yahu sen ne eşeksin... Aman yarabbi!

Karşıda çalışan muharrir Sadi Nacullah yazısını bırakıp dalgın dalgın sordu:

— Bunları sen bana mı söylüyorsun?

— Sana da söylüyorum elbet.. Önündeki pisliği bitir rica ederim.

— Pekâlâ pekâlâ!.

Maksut ellerini dizlerine bırakmış, parmaklarını gözlerile sayıyordu. Bunlar on tane idiler. Fena halde üzülmüştü. Hali Cemalin içine dokundu:

— İyi ama, kardeş! Bu nasıl bir iş. Peki, mimar meselesini bari söylemeseydin...

— Hayır, söylemedim.

— E, ne konuştunuz?

— Bu hafta perşembeye karar verildi. Nişan yapılıyor.

— Bunu söylemek dile kolay. Hani para?

— Ben de onu söyledim. "Keramet bey! İşin doğrusu biz masarifi bir türlü denkleştiremedik efendim!,, dedim.

— Hay Allah seni kahretsin! Seni evinden koğmadı mı?

— Bilâkis.. Ne iyi adam... Güldü. Omuzumu okşadı. "Ben de sonra düşündüm. Lüzumsuz masraf icabetmez. Yalnız yakın akrabaları çağırırız. Siz lûtfen nişan yüzüklerini, bir de şeker âdeti varmış. Nişan şekerini temin ediniz. Ben de diğer hususlara çalışırım,, dedi.

— Battık birader!.. Biz rezil olduk. Bari bu kadar sürüncemede kalmanın sebebini söylemeseydin.

— Arkası var —

Naziliğin İÇYÜZÜ

Yazan : Ahmet Emin Yalman

Tevzi Merkezi:
Vatan Matbaası

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

EV ilâçları

Doktor Nuri Ergene tarafından yazılan bu eserde şifa veren nebatları birer birer resimlerile beraber tanıyacak ve hangi hastalıklara yaradıklarını öğreneceksiniz. Bu kitap, her evde bulunması lâzım olan bir eserdir.

125 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TÜRK MEŞHURLARI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

Napoleon un Düşünceleri

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Hitler ve Mussolinin ortadan kalkmalarile birinci plâna çıkan bu meşhur diktatörün vecizelerini ve güzel sözlerini ve meşhur vasiyetnamesini üstat Reşat Nurinin kaleminden okuyacaksınız. Bu günün politikasını anlamak istiyenler dünün en meşhur diktatörü olan Napolyonun düşüncelerini okumalıdır

75 kuruş.

Büyük KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Bu genç gelin

GÜZELLİK VE BAHTİYARLIĞI bulmuş

«Ailenin çirkince bir uzvu telâkki olunmakla beraber, bütün ümidimi kaybetmişken otuz yaşlarımda evlendim. Zevcim diyor ki: Muvaffakiyetimin ve onu teshir edişimin yegâne âmili şayanı hayret tenim oldu. Onu da evlenmeden bir kaç hafta evvel kullanmağa başladığım (Beyaz renkte yağsız) Tokalon kremine medyunum. O çirkin ve donuk cildimi âdeta yeni bir şekle ifrağ ve bana yeni bir sevimlilik bahşetti. Tokalon kreminin cildim üzerindeki tesiri âdeta mucizeye benzer.»

TALAT Paşa

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Büyük vatanperver rahmetli Talât Paşanın hayatını nakleden bu emsalsiz eser dostu Hüseyin Cahit tarafından kaleme alınmıştır. Az zamanda pek çok satılan bu eseri bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Baştan başa resimlidir. 100 kuruş.

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf : İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Edirnenin nefis BADEM EZMESİ Maçkada Kıyık'ta bulunur

Karikatür

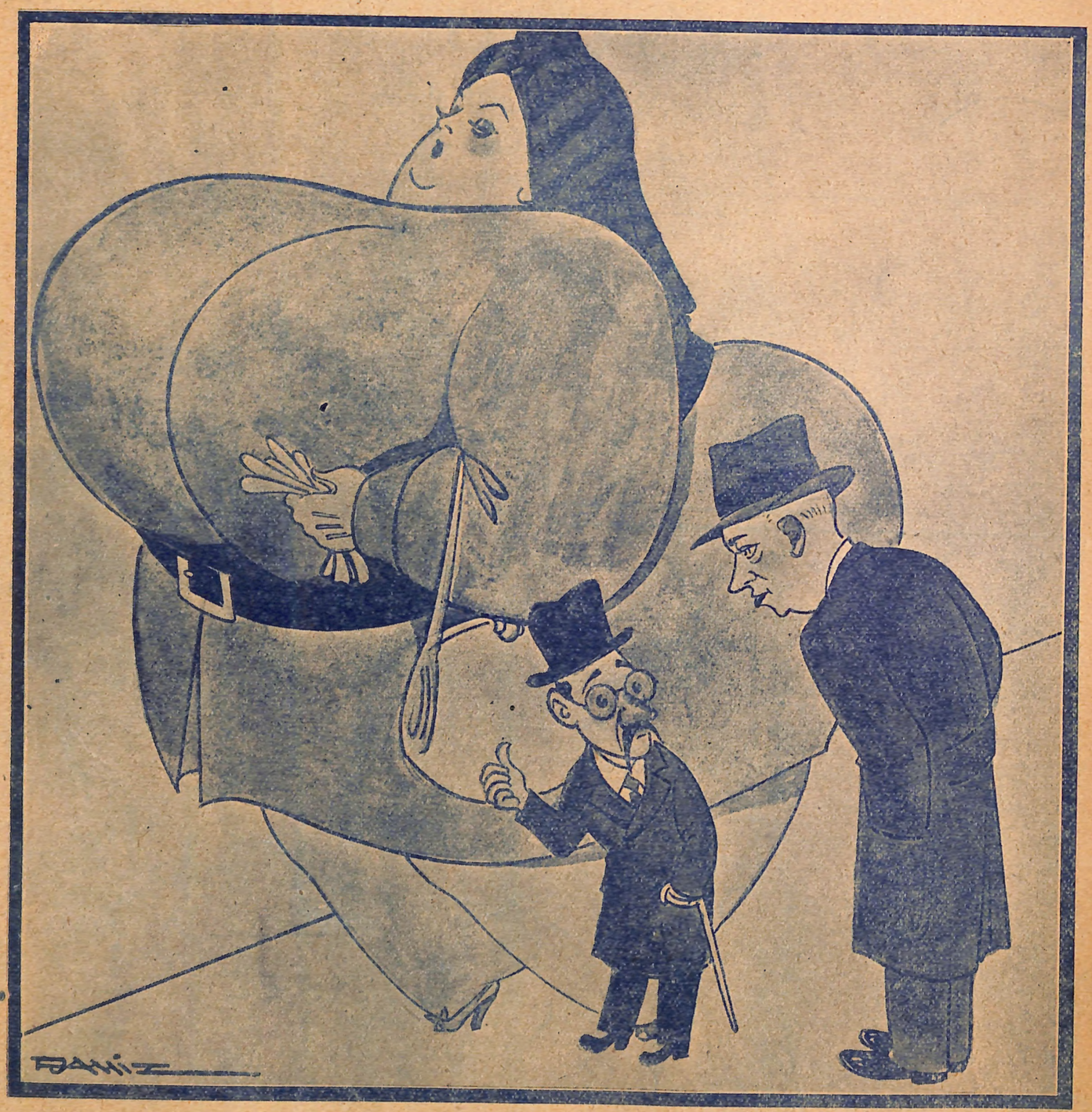

T. T. kocası — Karımı fazla süzmeğe başladın, Bayım...

İ. E. T.T. Müdürü — Fena bir maksatla değil bayım, ben Tramvay Müdürüyüm. Bayanın kayışı Tünelimiz için işe yarar mı, diye baktım!..

T.T. POSTASI

İzmir - Basmane: L. Kopani:

S — Evvelki cevabınızda T. T. nin çocuklarını gelecek nesiller için istok ettiğini yazdınız, bunlar ofisin unları gibi küflenmezler mi?

C — Bizimkiler karne ile tevzie tâbi olmadıklarından fazla bekletmeden piyasaya arzedecegiz.

Salihli: İrfan Meral:

S — Muhterem Sıska dayı, Tombul Teyzenin tül çorapları hangi fabrikadan çıkıyor?

C — Bizim cüzdan fabrikasından çıkıyor... Yalnız büyük başın değil, büyük bacağın da derdi büyük oluyormuş!.

Konya: Rahmi Ortaç:

S — Tombul Teyze anadan mı doğdu, yoksa gökten zembille mi indi?

C — Tombul Teyze anadan doğmadı, gökten indi. Fakat kendisini alacak zembil bulunmadığından asrî olsun diye zeplin ile indi!.